

Z cizích revuí.

REVUE DE CAVALERIE, roč. 43 (1933).

Leden—únor.

La défense de la brèche Kluck-Bülow par les corps de cavalerie Marwitz et Richthofen (6—9 septembre 1914).

Pokračování z minulého ročníku. Autor líčí události 8. září, a to ústup německé gardové divise a události u 5. jezdecké divise. Znovu zdůrazňuje, že nebylo jednotného velení v mezeře, což mělo za následek, že mezera nebyla uzavřena, neboť každý z jezdeckých sborů se opíral o křídlo armády, aniž měly mezi sebou spojení.

Développement et avenir des véhicules de combat blindés.

Překlad přednášky britského plukovníka Pile, uveřejněné v Journal du Royal United Service Institution v květnu 1931. Autor pojednává o důležitosti pokusů v mechanisaci nejen pro britskou armádu, ale i pro ostatní státy. Pak uvažuje o vzniku

tanků za světové války a o rozvoji od té doby. Popisuje potom vývoj typů, a to středních tanků (Mother, Mark V., Wickers Mark I, Médium Mark II a) a 16tunový tank), lehkých tanků, kde se hlásí k zastáncům dvoučlenné osádky. Zvláštní část věnuje obrněným autům a dopravním vozům pro kulomety (Carden Loyd Mark VI). Budoucnost předpovídá lehkým a středním tankům zdokonalených vlastností 16tunového tanku. V závěru poukazuje na rozvoj tanků v Americe, ve Francii, v Itálii a zmiňuje se též o našich obrněných autech těžkého typu.

Essais sur la cavalerie organique des grandes unités.

Pokračování článku z posledního čísla minulého ročníku, v kterém autor své teoretické výklady o nutnosti vybaviti armádám sbor motorizovanou brigádou aplikuje na námětu podávajícím příklad, jak této brigády použiti.

La propulsion mécanique en terrain varie. Por. Demetz podává studii o technických obtížích při řešení vozů, jež mají býti schopny pohybu v každém terénu.

Březen—duben.

Pokračování článku „La défense de la brèche Kluck-Bülow par les corps de cavalerie Marwitz et Richthofen“, v kterém je pojednáno o událostech 9. září 1914 u obou německých jezdeckých sborů a o zásahu francouzského jezdeckého sboru Conneau do bojů.

Les chars légers sur camions en liaison avec la cavalerie. Chef de bataillon A. Durand vykládá, jak je třeba rozuměti ustanovení předpisu pro použití tanků v ofensivní bitvě a jak připravit a zajistiti nejúčelnější součinnost roty tanků s jezdeckou divísi.

Probírá postupně použití tanků s předvojem při zjednávání dotyku a za útoku.

Za postupu tanků naložených na autech naskýtají se potíže jednak v pochodu samém, závislém na stavu cest, jednak při zajištění, které vyžaduje zvláštních opatření i záštity. Použití s předvojem působí potíže pro rychlý spád bojů předvoji jezdectva, které má taktickou pohyblivost chybějící převážným tankům. Má-li býti dosaženo záhloucí souhry, aby tanky zasáhly včas, je výhodné, aby byly čtyři přiděleny proudům (brigádám) s určením pro předvoje. Velitel čtyř tanků musí udržovati spojení s velitelem předvoje a potřebuje jedno motorové vozítko pro sebe, druhé pro spojku. Potom může býti střídavě u velitele předvoje a u své jednotky, podle toho, kde je ho třeba. Je-li s velitelem, ušetří se čas potřebný k průzkumu a zasazení čtyř je rychlejší.

Má-li však býti zasazena celá rota tanků k zesílení útoku jezdecké divise, projeví se velmi nepříznivě přidělení jednotlivých čet předvojům, neboť velitel roty je nedostane zavčas dohromady, nehledě k tomu, že po jich použití u předvojů bude nutno doplniti zásoby pohonných hmot a provést i menší opravy, což lze provést jen u roty. Z toho plyne, že je výhodné podržeti celou rotu až do té doby, kdy se u předvojů projeví potřeba zásahu tanků, a nerozdělovati ji.

Rota tanků přidělená jezdecké divísi musí býti vybavena od svého praporu nebo pluku, aby mohla nejen samostatně bojovati, nýbrž se i zásobovati.

Cent problèmes de „mécanisation“. Překlad článku plukovníka Fullera z Army Quaterly — říjen 1929 a leden 1930, v němž jsou probírány problémy mechanisace s hlediska všeobecných zásad pro vedení války, s hlediska strategie a taktiky. Po stránce taktické jsou probírány všeobecné zásady, organisace, administrativa, vyhledávání zpráv, zajištění, ofensivní a defenzivní akce a operace v noci. V jednotlivých odstavcích jsou uváděny způsoby použití mechanických bojových prostředků a jejich výhody a jak čeliti nevýhodám.

A l'arme blanche. Chef d'escadrons Dalmay de la Garenne líčí epizodu z bojů v září 1914 za bitvy na Marne.

Le tir en marche dans les unités d'autos-mitrailleuses. Lt. d'Andouque pojednává o možnostech a důležitostech střelby z jedoucího OA, neboť

platnou zásadou je, že účinná palba je možná jen ze stojícího vozu. Dovojuje výhody palby za pohybu alespoň na malou střeleckou vzdálenost do 500 m. K usnadnění palby by bylo třeba zmírniti otřesy vozu, vhodně umístiti zbraně a uspořádati vnitřek vozu, dáti zaměřovač a užívati střeliva označujícího dráhu letu.

Étude d'un dispositif d'entraînement au tir à la mitrailleuse et au canon de 37 dans une auto-mitrailleuse en marche. Cpt. de Torquat popisuje zařízení, kterým má být střelec z kulometu nebo děla v OA. za jízdy uváděn do obdobné situace jako ve voze. Je to pohyblivá, kývající se plošina, na které je upevněn kulomet. Uvedením do pohybu jsou dány podobné pohyby jako u jedoucího vozu.

Notes sur la cavalerie américaine. L'école de cavalerie de Fort-Riley. A. Spindler pojednává o americkém jezdecktvu, o jeho činech a vývoji až do dnešní doby. Pojednává o jezdeckém učilišti, uvádí jeho vznik v r. 1892 a jeho účel v dnešní době. Z jezdeckých sportů pěstovaných v armádě má první místo polo. Dresura je v začátcích. Amerika nemá jezdeckého koně evropského typu; chov a remontní služba byly nově upraveny r. 1919.

—c—

THE CAVALRY JOURNAL (americký).

Březen—duben 1932.

Organisace a výstroj jezdecktvu v nejdůležitějších státech a jeho úloha v příštích válkách. Gen.-mjr. Henry. Podle pořadí úspěchů, dosažených v mechanisaci a reorganisaci jezdecktvu popisuje autor jezdecktvu anglické, francouzské, německé a srovnává je s americkým. O jezdecktvu v ostatních státech se nezmiňuje, ježto od ukončení světové války nebyly zde učiněny žádné vážnější pokroky.

Jezdecktvu: Genmjr. Brown. Historická causerie o jezdecktvu se zvláštním zřetelem k vývoji amerického jezdecktvu.

Pevnost Verdun. Kritická úvaha o hodnotě pevností ve válce, význam Verdunu za války.

Zdravotnická služba v manévrech 1. jez. divise. Podrobný popis viz Voj. zdravotnické listy, č. 1/2. V části „Cizí voj. tisk“ je uveden článek Voj. rozhledů z května 1931 „Výchova demokrat. aristokratů ve Spojených státech“. Autor se pozastavuje nad nadpisem článku.

Květen—červen.

Organisace olymp. her v r. 1932. — Mjr. Grimes. Dějiny olymp. závodů a všeobecné poznámky k X. olympiádě. Podrobný popis jezdeckých závodů.

Úvahy dneška. Po sedmiletém členství v armádním závodním družstvu. — Kpt. Bradford. V posledních letech byl mezinárodní dostihový řád silně pozměněn, což lze přičísti vzrůstajícímu vlivu mezinárodní jezdecké federace. Americký jezdecký sport se musí přizpůsobit těmto novým podmínkám, aby mohl úspěšně závodit v mezinárodní světové konkurenci. Autor článku vypočítává pak podrobně jednotlivé rozdíly nebo úchytky amerických dostihových předpisů od platného mezinárodního řádu. Navrhuje novou organizaci jezdeckého sportu v Americe.

Usilné pochody jezdecktvu. Plk. Scott. Zvýšení výkonů jezdecktvu podle praktických příkladů.

Národní hrdina Kosciuzsko — otcem amerického dělostřelectva. Tento polský bohatýr bojoval v amer. osvobozovacích bojích (1776 až 1783), kde uplatňoval zvláště své technické vědomosti. V r. 1800 vypracoval Cvičební řád pro polní dělostřelectvo Spojených států, jehož bylo prakticky použito ve válce r. 1812 proti Angličanům.

V části „Odborné poznámky a diskuse“ je stručný článek něm. generála Brandta: Proč potřebujeme ještě jezdeckta? Autor uvádí většinou známé důvody a nakonec praví: Dokud se obrněné automobily nebudou pohybovat v terénu jako jezdci, nelze se obejít bez jezdeckta.

Červenec—srpen.

Umělec ve vedení jezdeckého sboru, Alfréd Pleasonton. Mjr. Hanson líčí životopis a válečné činy generála Pleasontona, který se vyznamenal hlavně v občanských válkách.

Brigádní velitelský vůz. Popis automobilu, který je zkoušen u 2. jezdecké brigády. Je vyzbrojen kulometem proti letadlům a má radiovou stanici. Místo pro 5 osob. Technická výzbroj potřebuje ještě zdokonalení.

Armádní museum v Mnichově. Mjr. Howe popisuje sbírky a chválí jejich vzorné uspořádání. Návštěva vojenského musea je součástí vojenské výchovy a doporučuje se zvláště vojenským školám a kursům záložních důstojníků.

Síla palby a maximální výkonnost lehkého kulometu. Kpt. Heavey podává studii s četnými obrázky s technického a střeleckého hlediska.

Pevnosti a pevnůstky. Plk. Sharte pojednává o vojenské hodnotě pevností na příkladech ze světové války a zdůrazňuje důležitost opevněných míst i v budoucnosti.

Frederick William von Steuben. Plk. Vestal líčí zásluhy bývalého pruského důstojníka Bedřicha Velikého, který v letech 1778—1780 reorganizoval americkou armádu. Byl též zakladatelem vojenské školy ve West Point.

Září—říjen.

Návod pro jezdecké jednotky při náhlém vyhlášení pohotovosti. Npor. Drury.

Časový a věcný rozvrh činnosti důstojníků, poddůstojníků (řemeslníků).

Můj přítel Buffalo Bill. Generál King.

Autor z vlastní zkušenosti líčí svou známost s Buffalo Billem, vlastní jméno William Frederik Cody, a uvádí na pravou míru některé novinářské zprávy o tomto hrdinovi, jenž se vyznamenal jako velitel patračů ve válkách proti Indiánům.

Jezdecké kulometry v obraně. Npor. Campbell.

Podrobná studie ve formě výtahu z polního deníku. Zajímavým námětem je válečný stav mezi modrou a červenou stranou; strana zelená, která má v úmyslu zmordnisovat svou armádu, vysílá k oběma válčícím skupinám zvláštní důstojnické komise, aby na místě učinily svá pozorování a srovnání.

Nájezd na Korosten. Kpt. Hinterhoff (od hl. št. polské armády).

Účelem nájezdu na Korosten bylo prorazit sovětské divise v okolí Korostenu a zničení důležitého železničního uzlu v Korostenu, aby bylo znemožněno přímé spojení severní a jižní fronty a zabráněno zejména přepravě sovětských sil na sever. Polský jezdecký sbor se skládal ze dvou jezd. divísí pod velením plk. Rommela: 3500 šavli, 142 těžkých a 24 lehkých kulometů. Nájezd byl proveden ve dnech 8. a 9. října 1920 a měl tyto výsledky: 17. sov. p. brigáda byla úplně potřena, sověty ztratily 1000 zajatců, značné množství válečného materiálu, 3 moderní sov. obrněné vozy byly poškozeny, velký počet naložených trénu byl zajat. Železniční doprava přes Korosten byla na dobu několika neděl znemožněna. Úspěch nájezdu mohl být ještě zvýšen podporou pěchoty.

Nejdokonalejší sport. Npor. Rawlin.

Nejlepším prostředkem pro duševní a tělesná cvičení vojáka je pěstování jezdeckého sportu.

Ruský válečný plán ve světové válce. A. M. Nikolaieff (plk. gšt. býv. ruské armády a voj. attaché ve Spoj. státech od r. 1916).

Chyby v nástupovém plánu znemožnily dosíci konečného strategického úspěchu na východní frontě přes vítězství ruských vojsk nad Rakušany v Haliči. Autor uvádí tyto chyby a nesprávné předpoklady:

Ruský hlavní štáb byl vázán ujednáním s franc. hl. štábem, podle něhož 15. mob. dne měly ruské síly zahájit ofensivu směrem na Berlín. Bohužel Rusové mohli soustředit do uvedeného dne jen $\frac{1}{3}$ svých sil. Válečný plán vypracovaný r. 1912 řešil dva předpoklady, a to 1. použití větší části sil proti Rakousku, 2. hlavní nápor proti Německu. R. 1914 byl uplatněn způsob první. 33% ruských sil bylo zasazeno ve vých. Prusku, 50% proti Rakousku a zbytek zabezpečoval boky a týl armád. Takto rozdělené síly měly provádět rozhodnou akci ve Vých. Prusku a současně měla být poražena rakouská armáda v Haliči. Toto rozhodnutí odporuje základním zásadám strategie, které vyžadují určení jednoho hlavního cíle, na jehož dosažení třeba soustředit všechno úsilí, t. j. největší část pohotových vojsk. Pak je podrobně rozebrána situace vojsk na východní a západní frontě a podán výňatek gen. Danilova „Rusko ve světové válce“, pojednávající o těchto otázkách. —ček.

Listopad—prosinec.

Generálmajor Guy V. Henry, přednosta jezdeckva: Výtah z výroční zprávy za správní rok do 30. června 1932.

Morálka. Všeobecně jest morálka jezdeckva vysoké úrovně a jezdci jsou hrdi na svou zbraň, ačkoli v poměru k nutným výdajům jejich nedostatečné platy působí najisto jako deprimující činitel.

Vojenská výchova důstojníků jezdeckva v řádné armádě (Regular Army). Jezdeční důstojníci chodili r. 1932—33 do různých škol a kursů. Byly to:

Vojenská válečná škola	8
„ průmyslová škola	1
Škola pro velitele a generální štáb, 2. ročník	11
„ „ „ „ „ 1. „	14
Jezdecké učiliště (škola), pokročilí	17
„ „ oddělení pro řadové důstojníky	21
„ „ speciální vyšší ekvitační kurs	14
Letecké učiliště (škola), taktika	2
Pěchotní učiliště (škola), oddělení pokročilých	1
F. A. school (fire arms), dělostřelecké učiliště	1
Škola pro tanky	5
Automobilní škola	3
Telegrafní (signální) škola	5
Válečná škola Paříž	1
Německé jezdecké učiliště	1
Polské jezdecké učiliště	1
Rhodesské stipendium na oxfordské universitě	1

Pokusná organizace plukovní. Vzhledem k stoupající pohyblivosti a palebné schopnosti jezdeckého pluku, jakož i k větší možnosti jeho obrany proti útokům obrněných vozidel uznalo toto oddělení za dobré reorganisovati 2. jezdecký pluk (Fort Riley, Kansas) pokusně na jeden rok. Tato reorganizace je čistě dočasná a má ukázati taktické výsledky v praxi. Hlavní rysy tohoto projektu jsou:

1. zařazení jedné čety (4 vozy) obrněných aut k velitelství pluku,
2. přidání další čety (8 kulometů) 0'50 ráže k oddílu kulometů jakožto obranný prostředek proti útokům obrněných vozidel,
3. nahraditi lehkými vozíky plukovní trén a těžší vozy.

Jezdecké učiliště řídilo během měsíce května rozličná taktická cvičení. Tato cvičení se osvědčila jako výborný training (cvičení) nejen pro studenty-důstojníky, pro něž byla původně připravována, ale i pro různé řadové jednotky, které se jich účastní. Pochod na 100 mil, loni nově zavedený, byl letos opakován v květnu jako část řádného polního cvičení.

Velení bylo organisováno jako zesílená brigáda přibližně s 610 důstojníky a muži a 750 zvířaty.

Protiletadlová obrana, výcvik.

Důležitost účelné obranné taktiky proti nepřátelskému letectvu je v jezdecku plně oceňována. Jezdeckto se snaží, aby byla vypěstována též jednotná, účelná a silná obrana proti vzdušným nájezdům.

Cvičné filmy. Dva jezdecké cvičné filmy „Jezdecké družstvo, jeho zbraně, organisace a formace“ a „Jezdecké družstvo v činnosti koňmo“ byly vydány od 30. června 1931.

Během minulého roku byly obchodními firmami natočeny dva filmy v pevnosti Riley. „Jezdci z Riley“ je film, který ukazuje jezdeckou výpěstlost důstojníků-studentů v jezdeckém učilišti.

„13. jezdců“ líčí úseky z života tohoto pluku a z života eskadrony obrněných aut.

—c—

THE CAVALRY JOURNAL (amer.), 1933, čís. 175, leden—únor.

Cpt. L. P. Good: The horse in the 1932 Olympiad. — Kůň na olympiádě 1932.

Podrobný referát o průběhu hipického sportu na poslední olympiádě. Charakteristika jednotlivých jezdců a koní i jejich výkonů s hlediska pozorovatele. Úsudek pisatele se někdy liší od názoru soudcovského sboru. Jen Spojené státy a Švédsko se zúčastnily plným družstvem všech závodů. Mexiko bylo sice zástoupeno při všech závodech, jeho úplné družstvo soutěžilo však jen o cenu národů. Francie obeslala jen dresuru, Holandsko jen třídní závod, Japonsko se zúčastnilo jen třídního závodu a soutěže o cenu národů.

V dresuře zvítězila zaslouženě Francie (1., 2. a 5. místo); nejlepší kůň získal již r. 1931 první cenu na mezinárodních závodech v Ženevě; vynikal ve všem nad ostatními 9, vyjma piruetu. Spojené státy obsadily 3., 6. a 7. místo. Čtvrté ceny se dostalo švédskému závodníkovi. Švédům se vytýká, že užívají jezdeckých pobídek příliš nápadně.

Třídní závod, jehož se zúčastnilo 14 jezdců, byl zahájen zkouškou poslušnosti. První dvě a 6. místo získaly Spojené státy, 3., 8. a 9. místo Holandsko, 4., 5. a 7. místo Švédsko, jehož družstvo přišlo podle bodů na druhé místo. Zkouška vytrvalosti se konala na dráze 22½ mile dlouhé a záležela ze steeple-chase přes 15 překážek na 2½ mile, cross country o 35 překážkách a z finishe na rovině dráze o 1½ mile. Pro všechny části byla stanovena maximální doba. Na žádné olympiádě nebylo prý těžších podmínek. Z 13 jezdců obsadili 1., 4. a 8. místo důstojníci Spojených států, 2., 6. a 9. Holanďané, 3. a 5. Švédové. Japonské a švédské družstvo bylo z další soutěže vyloučeno. Soutěžící spatřili po prvé závodní dráhu odpoledne před závodem. Vítězný jezdec si ji prošel dvakrát, čímž se jistě vyvaroval četných chyb. Třetího dne se konaly soutěže ve skoku přes 12 překážek. Zúčastnilo se jich celkem 9 jezdců. Nejméně trestných bodů (0'075!) měl Američan. Jako vítěz třídního závodu vyšlo družstvo Spojených států; obsadilo 2., 4. a 8. místo. Druhé místo v závodě družstev získalo Holandsko s 1., 6. a 9. cenou; 3. a 5. místo obsadili švédští jezdcé.

K soutěži o cenu národů patřil skok přes 16 těžkých překážek od 1'30 do 1'60 m; nejdelší skok byl na 5 m. Z 11 soutěžících bylo 6 diskvalifikováno, první

cenu získal Japonec s 8 trestnými body, druhou Američan (12 tr. b.), třetí Švéd (16 tr. b.), čtvrtou opět Američan (24 tr. b.) a pátou zase Švéd (50 tr. b.).

Autor doporučuje, aby příště byl soudcovský sbor rozmnožen a bylo znemožněno, aby soudce posuzoval závodníky své země. Závodů v skákání se konaly v olympijském stadiu. Při velkém počtu diváků bylo pochopitelné, že většina jich neměla pro hipický sport náležité porozumění. Obecenstvo živě aklamovalo každý skok, ač bylo důrazně žádáno, aby během závodů zachovalo ticho. Touto nevýhodou trpěli ovšem všichni jezdci stejnou měrou.

Vtipně psaný článek je doprovázen sedmi obrázky.

Čís. 176, březen—duben.

Mjr. O. I. Holman: Experiments in Crossing a Cavalry Command Over an unfordable Stream. — Pokusy o překonání nepřebrodné řeky útvarem jezdeckva. Zpráva o četných pokusech na mrtvém rameni Rio Grande. Ač koně umějí plovati již od přírody, přece je třeba je přivykatí vodě, aby do ní šli dobrovolně, plovati co nejvolněji a i ve vodě dbali pomůcek vojína. Napřed se zavede do vody kůň, který se nejméně vzpírá, za ním pak ostatní. Má-li jezdec sedět na koni, doporučuje se koně vystrojiti houní a obříšnikem, aby jezdec s koně nesklouzl. Plovoucí kůň je ve velmi vratké rovnováze a silně reaguje na každou změnu těžiště a na každé škubnutí otěží. Otěže se sváží v uzel již proto, aby se koni nezapletly mezi přední nohy. Jde-li o nasedlané koně, nutno zabezpečiti třmeny proti ztrátě, neboť plovoucí kůň vyvíjí vysokou akci zadními nohama. Sedla namočením trpí a je lépe je dopravovati zvlášť s materiálem. Jezdec musí býti nakloněn kupředu a dobře se držeti nohama. Posune-li se jen málo nazad, ztrácí kůň rovnováhu. Nejlépe je, plove-li voják vedle koně a drží se uzavovacího provazu, tvořícího smyčku kolem krku koně. Při jistém cviku a na kratší vzdálenosti přeplavou řeku i soumaři s nákladem.

Z vozů lze upravit pomocí nepromokavé plachty improvisované plavidlo tím, že se korba vozu zespod obloží takovou plachtou. Je lépe spodek vozu opět zespod připevnit než jej rozložit a dát do korby, protože v prvním případě působí k snížení těžiště a uvolňuje ložnou plochu korby. Je-li po ruce materiál, lze zhotoviti též pramice z břeven anebo z prázdných konev na mléko.

Při zkouškách bylo dosaženo pozoruhodných výsledků a postup bude prý zfilmován.

Mjr. E. L. Hubbard: And the Greatest of These is Mobility. — A nejdůležitější z nich je pohyblivost. Totiž ze známých charakteristik jezdecké zbraně. Pancéř je těžký a jezdeckvo ho nepotřebuje. Snížení váhy dodává pohyblivosti a té je jezdeckvu třeba. S tohoto hlediska neodpovídají těžká obrněná vozidla potřebám jezdeckva. Jemu by spíš vyhovoval motocykl s dvěma sidecary s dostatečnou pohyblivostí na silnicích, ale též vyhovující taktické mobilitě v terénu. Vozidlo by se mohlo pohybovat i na vodě, při čemž by byl motocykl udržován nad vodou předimenzovanými pneumatikami, kdežto sidecary by plovaly (jako loďky) samy. Výzbroj by byla dva lehké kulomety namontované, avšak snadno snimatelné, aby jich mohlo býti použito i mimo vozidlo na normálním podstavci. Podle potřeby se dá jeden kulomet nahradit speciální zbraní proti tankům (dělo ráže 37 mm). Silně nafouklých duší by se užívalo na tvrdých cestách, na pisečné půdě je výhodnější pneumatika měkká. Uvázne-li takové vozidlo, může snadno býti vyproštěno třemi muži obsluhy, nebo i bez cizí pomoci zatlačeno dále. V situacích, kdy je jezdeckvo nuceno sesednouti, pozbývá jednotka vojáků držících náruční koně a odvedením koní ubývá jí pohyblivosti. Mobilita vozidla netrpí ani za boje, a opustí-li mužstvo vozidlo, je zcela k dispozici pro boj. Jde o námět po technické stránce ještě nevyřešený.

Mjr. Dr. Chládek.

THE CAVALRY JOURNAL (angl.), čís. 87, 88, 1933.

Lt. Col. S. G. Goldschmidt: *An eye for a horse.* — Oko pro koně.

Knižní publikace autora vychází znovu v pěti částech, z nichž dosud byly dvě uveřejněny. Jde o příručku věnovanou milovníkům hipického sportu, zejména mladším a méně zkušeným, kterým má usnadnit obtížný problém posuzování koní vůbec a při nákupu zvlášť. Právem si stěžuje autor, že v století motorisace není dostatečného zájmu o prohloubení našich vědomostí o koni, čehož třeba litovati tím více, že hipologie není zdaleka ještě vybudována tak, aby nebylo četných protichůdných názorů a aby odborná literatura, skýtající adepty hipického sportu spolehlivý základ vědomostí, uchránila jej nutností učit se zase jenom jako staří znalci především z vlastních omylů, mnohdy těžce zaplacených. Autor ovšem nedodává, že milovníci koní odjakživa byli zpravidla málo důkladní a objektivní a pro hipologická díla vědecké hodnoty neměli náležitého porozumění.

Typem moderního jezdeckého koně je plnokrevník pro těžší váhu, a to jednak hunter a pak kůň pro polo. Pro posledního název poník již nepřiléhá, jakmile změna pravidel hry vedla k zvýšení požadavků na zvířata a k používání větších a silnějších koní. Dnešní plnokrevný chov je úplně v područí závodního sportu. Chov není již hlavním cílem ani závody prostředky k jeho zvelebení. Snaha po nejlukrativnějším využití plnokrevníků na ploché dráze přes krátké vzdálenosti svedla chov na scestí. Příprava nedospělých koní k závodům je nejen příčinou nervosity dnešního plnokrevníka, ale též chronického onemocnění páteře těchto koní, která ovšem pozbývá nosnosti. Má-li chov vyhovovat moderním požadavkům, třeba změnit dosavadní směr a klásti větší váhu na vytrvalost a nosnost, než se dělo dosud. Teprve pětiletí koně mají býti užíváni k plné práci; není třeba co nejlehčích jezdců. Z plnokrevníka třeba udělat to, čím měl vždycky zůstat: ideálního jezdeckého koně, hodícího se pro všechny účely. Snad by bylo dobré sáhnouti opět k původním základům plnokrevného chovu, k arabské krvi a k domácím poníkům. Polokrevný chov trpí nedostatečným výběrem chovných klisen, který by měl býti stejně přísný jako výběr hřebců. Křížení považuje autor za hlavní příčinu toho, že převážná většina koní za mnoho nestojí.

Autor poskytuje stručný přehled ras koní v Anglii a výstižně podává historii plnokrevného chovu. Uvádí též požadavky, kladené na moderní jezdecké koně. Nejlepší školou posuzování je návštěva výstavních trhů v Dublině a v Olympii. V Dublině je vidět většinou ještě nevycevičený materiál, jehož posuzování je ovšem obtížnější. Při posuzování nesmí rozhodovat estetické hledisko. Třeba přihlížet k zevnějšku koně jen s hlediska výkonnosti. Dobrý kůň má mít co nejvíce dobrých, málo indiferentních a žádnou špatnou vlastnost. Skutečná vada nemůže býti vyvážena žádnými jinými přednostmi.

Velký důraz klade autor na temperament a obšírněji pojednává o vlivech, které na něj působí. Jsou to původ, odchov, výživa, výcvik, zacházení se zvířetem a jeho zdravotní stav. Koní je vrozena jakási snaha neposlechnouti, chuť k volnému běhu kupředu a plachost. Dobře odchovaný kůň nesmí mít nepříjemný temperament. Je známo, že se násilím nedá s koněm ničeho pořídit. Při výcviku záleží na tom, aby jezdec ovládal pud koně spěti kupředu a podřídil jej své vůli, aniž by tento cenný pud koně potlačil. Výživa musí vždy odpovídat požadované práci. Právem se autor staví proti překrmování koní ovšem, jehož účinek na temperament koně porovnává s účinkem alkoholu na lidi. Přebytek temperamentu nebo úchylný temperament může koně snadno přivést k poznání své fyzické převahy a zvíře je pak zkaženo. Nehledíme-li k době říje, mají nejvhodnější temperament klisny. Valaši jsou méně poslušní, čím později byli vykleštěni.

Následuje charakteristika plnokrevníka a pak přicházejí statě anatomické, v nichž se velmi stručně pojednává o kostře, svalstvu, šlachách, vazech, nervech, o kůži a srsti, o chrupu a o posuzování stáří podle něho. Druhé pokračování končí pojednáním o barvách koní a o barevných znacích. Není-li v prvních částech nic nového, překvapuje poslední kapitola poněkud originálními a nedoloženými úsudky o vlivu barvy na konstituci a zdravotní stav koní. Je něco na tom, že pigmentace je s hlediska konstituce výhodnější než nedostatek pigmentu, nicméně mám za to, že mnoho znalců dá bělouši přednost před vraníkem, a to snad plným právem. Nepochopitelné je, proč by tmavý hnědák bez bílé značky na srsti a kůži měl být tak náchylný k otlakům od sedla a podbřišníku; snad proto, že ještě nikdy otlačen nebyl? Omylem je odkaz na díla o dědičnosti koňských barev, jejichž autor má být proslulý Mendel. Na to, že barvy koní skutečně také podléhají zákonům dědičnosti, které po prvé vytýčil Mendel, přišli teprve pozdější badatelé.

Snímky koní, připojené k pojednání, jsou velmi zdařilé a instruktivní. Je k nim však přidán jen docela krátký a povrchní text, takže čtenář je úplně odkázán na sebe, chce-li na příklad zjistit, proč je Cleveland označován za pouhého tažného koně. Perokresby jsou příkladné. Anatomické tabulky ovšem nejsou docela na výši. Zejména vyobrazení svalstva je vadné. Vzhled plečních svalů neodpovídá skutečnosti, žebra jsou kreslena nesprávně.

Podle dosud vyšlých částí nelze posoudit, zda se autorovi podařilo vyplnit mezeru v hipologii, pokud jde o úkol, který si vytkl, totiž praktické posuzování koně. Jeho všeobecné úvahy však jsou velmi cenné a zajímavé, zejména v detailech, na které v referátě nemůže být podrobně poukázáno. Některé odstavce by si zasloužily doslovného překladu.

Mjr. vet. Dr. Chládek.

PRZEGLĄD KAWALERYJSKI, roč. 1931, sešit 10—12.

Sešit 10.

Mjr. gšt. W. Dunin-Zuchowski: U progu nowego roku szkolnego.

Autor polemizuje s názory pplk. gšt. Rostworowskiego, uveřejněnými v Przegląd kawaleryjski, roč. 1930, čís. 9 v článku „Jesienna reorganizacja pułku kawalerji“. Nesouhlasí se specialisací eskadron pro výcvik (v jezdeckých plucích polské armády jsou pro výcvik tvořeny oddělené eskadrony nováčků, starého mužstva, eskadrona pro poddůstojnický dorost), nýbrž chce ponechat staré mužstvo v eskadronách společně s nováčky. Diskuse nepřináší zvláštních zajímavostí pro naše výcvikové poměry.

Mjr. K. Dillenius: Uwagi o organizacji plutonu cieżkich karabinów maszynowych kawalerji (čty těžkých kulometů jezdeckta).

Vzhledem k tomu, že nový Cvičební řád pro jezdeckto uznává za taktickou i palebnou jednotku jednotlivý těžký kulomet, je nutno zreorganisovati čty těžkých kulometů jak jezdeckých, tak na „tačankách“ (zvláštní lehké vozíky v kulometných eskadronách používané pro jednu četu) proto, že zůstávají nevyužití velitelé družstev; nutno jich použití jinak, k dispozici velitele čty, k zvláštním úkolům, kromě toho pak je nutný pro velitele čty koňák, aby jej velitel nebral z nosičů střeliva, ježto ti potom chybějí pro donášení střeliva do bojového postavení.

Rytmistr W. Kalwas a por. Florkowski: Psychotechnické zkoušky jako pomůcka pro výběr frekventantů do poddůstojnických škol.

Význam těchto zkoušek pro vybírání nováčků pro poddůstojnický dorost.

Rytmistr W. Zatorski: Sestavení charakteristiky tanků v různých státech.

Sešit 11.

Plk. gšt. S. Rostworowski: Z dějin 6. jezdeckého pluku haličsko-francouzského (15. pluku hulánů knížectví varšavského).

Historie 6. jezdeckého pluku od r. 1809, kdy byl pluk utvořen, do r. 1814, kdy přestal existovat. V tomto pluku v té době sloužil též později slavný polský jezdecký generál Dwernicki.

Mjr. A. Stebelski: Spojení v samost. jezdecké brigádě při boji na zdrženou.

Vylíčeno na konkrétním námětu.

N. N.: Ocenění podstavců do těžkých kulometů.

Ocenění podstavců těžkých kulometů probráno s hlediska bojových i technických potřeb. Hlavně popisuje a oceňuje autor nejnovější vzor podstavců, jež jsou výsledkem studia německých i polských inženýrů a odpovídají celkem moderním požadavkům. Jsou to: podstavec „Rheinische Metallwaren- und Maschinenfabrik“ (R. M. M.) a podstavec „J. C. A.“.

Sešit 12.

Plk. S. Rostworowski: Division hulánů hornoslezských v povstání r. 1921.

Vznik dobrovolického divisionu, jeho činnost v bojích pro nezávislost Polska a jeho rozformování.

Por. S. Pronaszko: O disciplině.

Autor nesouhlasí zcela s názory a způsoby o udržování kázně, uveřejněnými v článku rytmistra Kalwasy: Zewnętrzne objawy dyscypliny żołnierskiej (Przegląd kawaleryjski, roč. 1931, čís. 9).

Ing. Kochanowski: Odhadování vzdálenosti a měřiče vzdálenosti.

Používání různých druhů měřičů vzdálenosti a potřeba jich u jezdeckta, dělostřelectva a pěchoty.

Rytmistr G. Romaszkan: Stelivo, způsoby a jeho význam.

Pplk. gšt. Vrzáček.

PRZEGLĄD KAWALERYJSKI, roč. 1932, sešit. 1—7.

Sešit 1.

Rytmistr gšt. Karol Riedl v článku „Boj pod Posadovem“ líčí činnost rakousko-uherského jezdeckého sboru generála Witmana na pravém křídle IV. armády ve dnech 25. VIII.—27. VIII. 1914 na ruské frontě.

Uvedený jezdecký sbor byl sestaven po prvé ad hoc z 6. a 10. jezdecké divise velitelem IV. armády gen. Auffenbergem. Po prvé v tomto boji se odhodlalo rakouské jezdeckto sesednouti a útočiti pěšky. Ke konci připojuje autor několik kritických poznámek k celé akci, jak ke straně rakouské, tak i ruské.

Mjr. gšt. K. Banach: Kilka uwag o pracy kwatermistrza wielkiej jednostki kawalerji.

Na několika taktických příkladech vyšších jezdeckých jednotek ukazuje autor individualnost a obtíže při zásobování a odsunech a dochází k závěru, že chod služeb u vyšší jezdecké jednotky je daleko obtížnější, vyžaduje daleko těsnější spolupráce se štábem a daleko většího předvídání, než je tomu u vyšší jednotky pěchoty.

Mjr. K. Dillenius: Speciální výcvik děle sloužících poddůstojníků u eskadron těžkých kulometů.

Autorem je poukazováno na důležitost speciálního výcviku velitelů družstev těžkých kulometů u jezdeckta (družstvo těžkých kulometů v polské armádě má 2

těžké kulometry), kterému jsou svěřovány nejčastěji samostatné úkoly, a proto velitelé družstev musí býti na ně důkladně připraveni, aby požadavkům jezdeckta vyhověli. Zatím jsou školeni jen v centrální střelecké škole; v té však nedostávají speciální přípravu pro jezdeckto, ale příliš všeobecnou. Proto doporučuje autor zřídit pro poddůstojníky těžkých kulometů speciální střelecký kurs při jezdecké škole v Grudziązu v trvání 10—11 měsíců.

Poručík M. Herník: *Polská šavle.*

Autor zdůrazňuje potřebu dobrého typu polské šavle, na kterou by příslušníci jezdeckta byli hrdi, jak tomu bylo v dobách minulých. Dosavadní šavle se autoru nezamlouvá.

Sešit 2.

Plk. gšt. J. Grobicki: *Organizacja kawalerji polskiej w latach 1918—1921.*

Historie vzniku polského jezdeckta po světové válce, vyličení hlavních podmínek, z nichž povstalo polské jezdeckto a z jakých zlomků se organizovaly jednotlivé jezdecké pluky.

Článek je zajímavý jenom s historického hlediska pro vznik polského jezdeckta; mohl by však býti vzpruhou, aby se podobným způsobem udržovala a rozšiřovala tradice i u nás.

Rytmistr W. Zatorski: *Možnost ohrožení jezdeckých kolon letectvem a jejich obrana protiletecká.*

Jest jisté, že pro jezdeckto bude vždy činnost nepřátelského letectva značně nebezpečná ve všech taktických situacích, hlavně však pro pochoduující jezdecké proudy, které jsou a budou velmi vítaným cílem pro letectvo a způsobují hlavně paniku v koních.

V pokračování probírá autor:

a) do jaké míry může býti letectvo nebezpečné pochoduujícím jezdeckým jednotkám,

b) jak se naproti tomu mohou jezdecké proudy brániti leteckým náletům.

Podle výzbroje letounů, kterou může letoun působiti, dochází autor po výpočtech matematicko-technických k závěru, že

a) palba z kulometů jednotlivých letounů nepostačí, aby způsobila vážné ztráty jezdeckému proudu, leda podaří-li se jí zaskočiti proud v sevřeném tvaru;

b) pum s chemickými látkami bude jen zřídka užíváno k přímému útoku na pochoduující jezdecké proudy, častěji budou míti cílem znemožnění pochodu určitým terénem nebo aspoň ztížení rychlosti (zayperitování defilé, mostů, jimiž pochoduující proud musí projíti).

Jediné letectvo ve větším počtu může míti nepříznivější vliv na pochoduující jezdecké proudy, podaří-li se mu je překvapiti.

Aby však nebylo pochoduující jezdeckto překvapeno, musí míti dobře organizovanou pozorovací službu protileteckou, která je obtížnější vzhledem k rychlosti ruchu jezdeckta; nesmí též alarmovati předčasně nebo zbytečně pochoduující proud, aby nemusil pochodovati v otevřených tvarech, což je na újmu rychlosti pohybu proudu. Kromě toho každý jezdecký proud musí míti dobře organizovanou vlastní aktivní obranu protiletadlovou. Různé způsoby této obrany pochoduujících jezdeckých proudů autor studuje a propočítává matematicky.

Dochází v závěru k tomu, že při správném využití protiletadlových opatření od pochoduujících jezdeckých proudů a při dobře organizované pozorovací protiletecké službě je možné nebezpečí leteckých útoků zmenšiti na minimum a není důvodu se jich obávat.

Mjr. gšt. K. Banach: Zásobování a pohyb trénů vyšší jezdecké jednotky při úsilném pochodu.

Navázání na studii z předešlého sešitu.

Sešit 3.

Plk. gšt. J. Grobicki: Organizacja kawalerji polskiej w latach 1918—1921.

Pokračování a dokončení studie o tvoření a organizaci jezdeckta.

Rytmistr W. Kalwas: Wyszakolenie podoficerów niezawodowych (poddůstojníků přesně sloužících) w pulkach kawalerji.

Autor zdůrazňuje nutnost stálého školení poddůstojníků přesně sloužících po dobu celé služby, na co se u eskadron zpravidla zapomíná, ale co má velmi vážný význam pro případ mobilisace, a hledá způsoby, jak lze školení upravit.

Rytmistr L. Żyrkiewicz: Budowa samochodów pancernych.

Popis různých typů obrněných aut a jejich zvláštnosti v stavbě a výzbroji (též naše P-A-II i III).

V článku kpt. S. Witkowskiego „Dalmierze“ jsou autorem hledány podmínky, jimž by měl odpovídati dálkoměr přechoty, jezdeckta a dělostřelectva.

Sešit 4.

Plk. gšt. T. Machalski: Jeszcze o zagadnieniach aktualnych (Ještě o současných otázkách).

Autor probírá názory, které byly projeveny v odpovědi na jeho dřívější článek, výše uvedeného znění od plk. Zakrzewského, a z větší části je vyvrací.

Mjr. K. Dillenius a por. T. Radzinkinas: Na marginesie artykułu „użijcie c. k. m. w walce kawalerji“.

Učitelé střeleckého výcviku v jezdeckém učilišti doplňují dříve napsaný článek téhož znění po stránce střelecko-technické na několika praktických příkladech, co se týká použití těžkých kulometů v akcích jezdeckta.

Kpt. gšt. E. Hinterhoff: Zagon (nájezd) na Korosteń.

Vylíčení nájezdu jezdeckého armádního sboru na Korosteń za polsko-bolševické války ve dnech 8./10—13./10. 1920 vedeného plk. Rómmelem. Zúčastnila se ho 1. a 2. jezdecká divise. Ke konci oceňuje autor výsledek nájezdu.

S hlediska operačního nelze výsledek nájezdu pro další operace ocenit, neboť již 14./10. 1920 bylo podepsáno příměří. Nájezd byl podniknut jako samostatná operace bez spoluúčasti jiných velkých jednotek, a proto výsledku jeho nemohlo být využito ve prospěch celé fronty; při vzájemné účasti by byl výsledek daleko větší. Přes to proniknutí jezdeckého sboru do hloubky uskupení nepřítele na 100 km, zničení velké části XII. nepřátelské armády a zničení důležitého železničního uzlu Korosteń na delší dobu, hlavně znesnadnění zásobování, mělo kladný výsledek.

S hlediska výkonu absolvovaly jednotky sboru v 5 dnech kolem 250 km s malými poměrně ztrátami (několik důstojníků a několik desítek vojáků zabitých a raněných) a zničily při tom celou jednu brigádu pěchoty nepřítele, značně opotřebovaly 2 pěší divise, zajaly 3500 nepřátel, ukořistily 100 těžkých kulometů, 21 děl a mnoho vojenského materiálu a zničily 3 obrněné vlaky.

Mjr. gšt. K. Banach: Zaopatrywanie i ewakuacja (zásobování a odsun) w pulku kawalerji.

Studie způsobu zásobování a odsunů na praktickém příkladě v rámci jezdeckého pluku.

Pplk. v zál. J. Jampolski: Bitwa pod Rohoźna.

Autor jako účastník líčí boj 9. hulánského pluku ve válce polsko-ruské v r. 1920 u Rohoźné dne 31./5.—1./6. proti částem armády Buděnného.

Sešit 5—6.

Rytmistr W. Laudyn: Boj pod Jázlovcem 11.—13./VII. 1919.

Vyličení činnosti dvou hulánských pluků spolu s pěší divisi gen. Żelikowskeho v bojích ve dnech 11. VII.—13. VII. 1919 ve válce polsko-ukrajinské, které přispěly nemalou měrou ke konečnému rozhodnutí a k ukončení války. Jsou tu vyličený pozoruhodné a zajímavé akce hlavně malých jednotek (hlídek, eskadron), které svědčí o velké morální síle a neobyčejné odvaze velitelů těchto jednotek, hraničící často s nemožnostmi.

Plk. gšt. S. Rostworowski v článku nadepsaném „Konzerwatyzm w walce z rzezywistoscia“ polemizuje s názory pplk. gšt. W. Dunina-Zuchowskiego, uveřejněnými v čís. 10 z r. 1931, které uvedl jako odpověď na článek autorův v podzimní organizaci jezdeckého pluku s hlediska výcvikového.

Mjr. A. Stebelski: Łączność wielkiej jednostki kawalerji w zagonie.

Na námětu probírá autor spojení v jezdecké brigádě při nájezdu — a uvádí na několika historických příkladech, hlavně z polsko-bolševické války, jak se uplatnila různá pojítka.

Plk. gšt. S. Abroltowski: Lotnictwo w nowym regulaminie kawalerji.

V novém polském Cvičebním řádě pro jezdeckvo klade se velký důraz na spolupráci jezdeckva s letectvem. Též v novém Cvičebním řádě pro letectvo se mluví o téžme tématu, avšak mezi oběma jsou mnohé difference, které autor v článku vytýká a připojuje vlastní názor.

Poručík L. Ferenstein: Uwagi o organizacji i działaniu (činnosti) szwadronu ciężkich karabinów maszynowych.

V článku se probírá organizace čtyř těžkých kulometů v polském jezdeckvu (četa 2 družstva, každé 2 kulomety), jak vyhovuje pro bojové úkoly. Dosavadní organizace je nedostatečná, a aby četa mohla splnit úspěšné úkoly, je třeba zvětšiti ji o 1 spojku pro každé družstvo a koňákem pro velitele čety, hlavně proto, aby tyto funkce nemusili konati nosiči střeliva a nemohlo se státi, že by při boji byl střeliva nedostatek (nedostatečný počet nosičů střeliva je nebude moci včas za boje donésti).

Rytmistr gšt. W. Iwanowski: Zagony (nájezdy) zmotorysowanych i zmechanisowanych jednostek według poglądów rosyjskich (s hlediska ruského).

Rozvoj techniky a s ní související motorisace armád třeba bráti v úvahu v příštích válkách též pro motorisované jednotky k provedení nájezdu, jež je dosud vlastní jezdeckvu. Bylo to přezkoušeno v Anglii s kladným výsledkem! Též Rusové v posledních letech, hlavně od r. 1930, sledují tuto myšlenku v tisku a názory na způsob provedení nájezdu velkými motorisovanými jednotkami do týlu nepřitele. Podle ruského tisku pak autor provedení akcí toho druhu vysvětluje.

Sešit 7.

Rytmistr gšt. W. Dziewanowski: Krechowce.

1. hulánský pluk má čestný název hulánů „Krechowieckých“ na památku bitvy u Krechowců. Autor zpracoval při 15. výročí bitvy k oživení plukovní tradice uvedenou bitvu, v níž se onen pluk vyznamenal jako samostatná jednotka.

Bylo to v době 20.—24. července 1917, kdy 1. hulánský pluk, tehdy součást ruské armády, pochodoval k II. armádnímu jezd. sboru do Stanislawova, který byl zatím naplněn rozbíhající se ruskou armádou, jež v městě tropila nepořádek. Pluk z iniciativy velitele pluku zasáhl a zjednal v městě pořádek.

Pro 24. července žádal velitel 11. ruské divise, aby pluk usnadnil ústup divisi proti postupujícím Němcům a Rakušanům. Tohoto úkolu se zhostil pluk skvěle, ač téměř neměl výzbroje a byl početně slabý (asi 400 jezdců, výzbroj šavle). V pěti hodinách šestkrát atakoval postupující rakouskou a německou pěchotu v síle 2 až 2½ praporů s dělostřelectvem, 2 eskadronami jezdeckta, s OA., celkem asi 2000 mužů. Utrpěl kolem 20% ztrát, ale odpoutání ruské divise v rozpadu celé armády usnadnil.

Z vyličení jsou patrné hlavně drobné jezdecké akce jednotlivých eskadron převážně atakujících se skvělou přímo odvahou.

Článek není zajímavý jen pro studium s hlediska historického, nutno si všimnouti toho, jak se při každé příležitosti osvěžuje v polské armádě význam a důležitost udržování tradice jednotek k zvýšení celkové morálky armády.

Plk. P. Skuratowicz: Způsoby taktického zdokonalování mladších důstojníků u jez. pluku.

Důstojník vynikajících kvalit velitelských a získavší značné zkušenosti ve vedení pluku zdůrazňuje stálou povinnost velitele pluku usměrňovati a zdokonalovati rozvoj taktického nazírání mladších důstojníků, neboť kursy, jež budou musit absolvovati, nedostačí. Je to široké pole působnosti právě pro velitele pluku, k čemu je jedině oprávněn a povolán.

Dále nastiňuje autor způsob a organizaci výcviku tohoto druhu. Účelem je naučiti mladší důstojníky takticky uvažovati a rozhodovati se — při tom rychle — vždy v jednotce o stupeň vyšší, než mají hodnost, a to jak ve svazu, tak samostatně. Prostředky jsou: cvičení na mapě, plánu nebo na plastickém stole, cvičení v terénu, speciální úkoly a cvičení bojová. V pokračování článku je způsob řízení jednotlivých druhů cvičení probrán a zakončen stručným resumé:

a) cvičení řídí sám velitel pluku. Tím uplatňuje svůj vliv na výchovu důstojníků a vštěpuje jim charakter vůdců;

b) program těchto cvičení musí býti plánovitý, systematický a musí býti rozdělen na dobu nejméně 3 let;

c) změní-li se velitel pluku, pokračuje zástupce v programu;

d) různé druhy cvičení musí se navzájem doplňovat;

e) velitel má vésti záznam o doplňování taktického výcviku mladších důstojníků, aby se mohl nástupce dobře orientovat. Záznam mimo program a plán obsahuje též záznamy o jednotlivcích; odevzdává se též při přemístění důstojníka;

f) snaha při všech cvičeních, povzbuzovati zájem důstojníků, vzněcovati je a vésti je takto ke snaze o dokonalost v taktickém uvažování.

Por. pil. E. Bagieński: Možnosti ohrožení jezdeckých proudů ze vzduchu.

Autor, letecký důstojník, studuje možnosti ohrožení jez. proudů letectvem, jako odpověď na článek stejného obsahu od rytmistra Zatorskiego, uveřejněný v seš. 2 z r. 1932.

Dochází k závěru, že ztráty způsobené letectvem v jez. proudech mohou býti značné, že aktivní OPL. není dostatečná a nemůže pochoduující jednotku ochrániti před náletem. Je toho názoru, že hlavní obranou proti letectvu jsou noční pochody, při pochodech za dne že musí býti silná obrana protiletadlová dělostřelectvem a stíhacím letectvem; při tom musí jednotky pochodovati v malých skupinách, rozčleněny do šířky i do hloubky.

K obraně nestačí jen kulomety.

Por. S. Soltysik: Několik slov o výcviku poddůstojníků aktivně sloužících u jezdeckta.

V článku uvádí autor další myšlenky o výcviku aktivně sloužících poddůstojníků; tato otázka byla již probírána v seš. 3 z r. 1932. Autor doporučuje, aby fre-

kventanti byli posíláni do poddůstojnické školy teprve po určité době služby, což by mělo značný význam jednak pro jejich výběr, jednak by se stali daleko hodnotnějšími.

Plk. gšt. Vrzáček.

MILITAR-WOCHENBLATT, roč. 117 (1933).

Číslo 30. V článku „Truppenkavallerie“ pojednává rytm. Balck o zkušenostech a názorech na činnost jezdeckta vyšších pěších jednotek. V první části pojednává o úkolech, jež připadají tomuto jezdecktu, a na otázku, zda mají též bojovat, odpovídá kladně na podkladě příkladů z bitvy u Tannenbergu a z italského bojiště z bojů u Fjeri (7/VII 1918).

V druhé části srovnává německý a francouzský názor na použití a dospívá k závěru, že německé předpisy ho využívají především k vyhledávání zpráv, kdežto francouzský předpis pro pěchotu je považuje za orgán zajišťovací, jakýsi předvoj předvoje, jehož úkolem je zjišťovati obrysy nepřítele a mezery v jeho sestavě. V pokračování v čísle 33 uvádí některé názory uveřejněné v Revue de cavalerie.

Teoretický požadavek přílišného kombinování oddílu cyklisty, OA., motorisovaným dělostřelectvem, pěchotou na autech atd. odmítá, neboť šířka a hloubka prostoru, který bude k dispozici, vyžaduje jednotky lehké, jednotné a netěžkopádné těleso třebas rychlé v svých částech.

Článek „Die Bedeutung berittener und motorisierter Truppen im Angriff auf Flanke und Rücken des Feindes“ uvádí příklady o činnosti jezdeckta za operací směřujících do boku a týlu nepřítele. Článek je od plk. v. v. Schlacka a obírá se celkem věcmi uvedenými v čísle 1 Deutsche Wehr 1933.

Číslo 32 přináší článek „Ausbildung von Reitlehrern“, v kterém plk. Wilmowsky uvádí příklad, jak připravit instruktory pro výcvik v jízdě koňmo. Při tom vychází ze zásady, že dobrý jezdec nemusí ještě býti dobrým učitelem jízdy na koni.

Číslo 35. Gen. v. v. Hederich v článku „Die ländlichen Reiter- und Fahrverreine“ poukazuje na význam spolků pěstujících jízdu koňmo a se spřežením nejen pro mladé zemědělce, ale i pro brannost národa. Na konec vybízí všechny bývalé příslušníky jezdeckých zbraní k činnosti ve venkovských jezdeckých spolcích a k tomu, aby přispěli k jejich rozvoji a povznesení.

—c—

Číslo 37.

Artilleriezuteilung an grössere Kavalerieverbände. Autor pojednává o vybavení vyšší jezdecké jednotky, jezdecké divise, dělostřelectvem vycházející při tom z předpokladu, že má 3 jezdecké brigády a prapor pěchoty na autech. Taková jezdecká divise by měla mít svůj dělostřelecký pluk, v němž by byl jeden oddíl jezdeckého dělostřelectva o 4 bateriích, z nichž 3 jsou trvale přiděleny jezdeckým brigádám; čtvrtá baterie bude buď celá nebo po částech přidělena PO. Druhý oddíl motorisovaný s určením pro podporu praporu pěchoty, v místě hlavního úsilí měl by mít mimo kanony jednu baterii 10cm houfnic.

Jezdecký sbor o 2—3 divisích musí mít mimo letectvo pěchotu a dělostřelectvo tvořící sborové útvary. Zde by byl na místě dělostřelecký pluk o jednom oddílu lehkých houfnic a o jednom oddílu těžkých houfnic (2 baterie těžké houfnice a jedna 10cm houfnice). Bylo by vhodnější, kdyby jezdecké dělostřelectvo mělo lehké houfnice s došlostností asi 7 km, ježto by bylo účinnější proti zakopanému nepříтели.

Číslo 38.

Das Kraftfahrzeug für Aufklärung und Gefecht. Plk. von Faber du Faur poukazuje na nevýhody dnešních automobilových konstrukcí, zejména nízkých karosérií při použití ve válce, neboť je nutno počítati s největším využitím mírových vozidel a s jejich přizpůsobením válečným úkonům. Udržování zvláštních typů vojenských je velmi nákladné a pro válku nedostačující. Nízká luxusní vozidla

dneška sotva překonají nerovnosti terénu, aby jich mohlo být vojensky využito. Je tudíž třeba, aby automobilní průmysl měl na zřeteli i potřeby armády.

Číslo 41.

Eine selbständige Panzerbrigade im Kampf. Autor podává zde názory, které vykládá H. E. Graham v knize „The Battle of Dora“ (Londýn 1932) o použití samostatné pancéřové brigády v úloze zdržení zásah nepřátelských posil do hlavní bitvy, tedy v úloze, které patří dnes jezdeckvu. Tato pancéřová brigáda by měla: velitelství s telegrafní rotou, dělostřelectvo (4 baterie), doprovodné dělostřelectvo (2 baterie dělostř. tanků), 1 baterii PL., 1 ženijní rotu; 1 prapor středních tanků (49 vozů) s 6 lehkými tanky na průzkum, 2 prapory lehkých tanků, každý po 50 vozech.

Na námětu je potom teoreticky vykládáno, jak se má této jednotky použití v daném úkolu.

V závěru opakuje autor slova Wistona Churchilla, že boj lidské kůže proti 22 mm pancíři není „fair“ a srovnává situaci pěšáka bojujícího proti tankům se situací lučištníka v boji proti obrněnému rytíři středověkému.

Die Reiterarmee 1914. Konrad Leppa polemizuje s autorem článku „Die Bedeutung berittener und motorisierter Truppen im Angriff auf Flanke und Rücken des Feindes“, uveřejněného v M.-W. 11. II. 1933. Leppa hájí správnost svých názorů vyjádřených v dubnovém čísle „Wissen und Wehr“ r. 1932 a dovolává se výkladu mjr. Brenkeho, který je téhož názoru o způsobu použití jezdecké armády na rozhodujícím křídle německé ofensivy v Belgii a Francii 1914.

DEUTSCHE WEHR, roč. VI. (1933).

Číslo 1 přináší článek plk. Schacka „Hat die deutsche Heereskavallerie im Weltkrieg versagt?“ Autor v něm uvádí, jak bylo jezdeckvo připravováno na světovou válku a jak ho v ní bylo použito. Souhlasí s názorem gen. Seeckta, že armády jdou do nových válek s názory a vybavením, jež vznikly za poslední války. Poukazuje, že již gen. Schlieffen byl si vědom vzrůstající důležitosti letectva a hleděl využití jezdeckta v bitvě samé. Přes to však bylo jezdeckta v roce 1914 použito tak jako ve válce v roce 1870/71, kdy jeho hlavní úkol záležel ve vyhledávání zpráv. Po provedení nástupu se ukázalo, že armády jsou tak blízko proti sobě, že pro rozvinutí činnosti vyšší jezdecké jednotky není místa. Také způsob boje jezdeckta selhal úplně, zvláště ve velkých svazech. Moltkovská zásada, že chyby nástupu lze těžko napravit, se plně potvrdila. Autor uvádí jako doklady k tomu pokusy o přesuny jezdeckta na pravé křídlo na francouzském bojišti. Soustředění pěti jezdeckých divisí se podařilo až koncem září; ale přišlo již příliš pozdě, aby mohlo těžit z operační volnosti, kterou prostor západního křídla skýtal při zahájení ofensivy. Ještě nešťastnější byl opouštění valné části jezdeckta na západní frontě, když se tato fronta ustalovala a když v téže době na východním bojišti bylo možno ho velmi dobře použít. Jezdecké divise, které byly na západě v zákopech, byly ztraceny pro jezdecké akce; jen dvě z nich byly později uvolněny.

Dnešní vybavení jezdecké divise palebnými prostředky a dělostřelectvem bude jistě svědět k tomu, aby jich bylo použito s ostatními vyššími jednotkami podobně; tím by však byly svému původnímu poslání zcela odcizeny.

Číslo 3. V pokračování článku z 1. čísla uvádí autor použití jezdeckta na východní frontě na podzim 1914 a poukazuje znovu, jak důležitou úlohu mohlo zde mít jezdeckto nečinně stojící na západním bojišti.

Končí citováním gen. Seeckta: Umět použití jezdeckta je i dnes důležitým kritériem pro vojevůdce.

Číslo 4 přináší článek „Pistolenschiessen vom Pferde“ otištěný v předválečných „Kavalleristische Monatshefte“. Pojednává se v něm o vlastnostech a konstrukci pistolů pro střelbu s koně za pohybu.